

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohèlet 3, 1)
XVè Diumenge -- 2026 - Núm. 3733

No fos cas

En plena xafogor estival, cerco el meu espai de refugi amb el Senyor, amb el mateix delit amb el que busco aixoplugar-me de la intensa calor; no fos cas em tumbés. M'hi mou trobar-me amb qui em dona vida i me la sosté. Reprenc la postura que m'ajuda a aquietar els sentits: ajaguda, en banqueta o cadira, acluco els ulls i junto les mans al centre del pit. Frec a frec l'una amb l'altra, amb els dits polzes a l'alçada del cor. Poso atenció al contacte de cada dit de la mà dreta amb la mà esquerra. Premo amb força les dues mans, l'una amb l'altra. Prenc consciència de la força entre si per mantenir-se al bell mig. Des d'aquesta posició, fricciono les mans entre si mirant d'activar-ne l'energia que desprenen. M'hi mantinc una estona, no fos cas que deixés de sentir-ne aquesta força. Ara les vaig distanciant poc a poc. La meva atenció rau en el contacte que s'ha generat entre les mans.

Faig conscient el que hi passa, el que hi circula. Encara amb els ulls clucs, segueixo separant-les suaument. Ho faig fins arribar aquell punt en el que l'una i l'altra sembla que ja no es perceben. Quan hi arribo, m'aturo. M'enfoco a sentir el que no veig. Poso l'atenció en el punt central del palmell de la mà dreta i percebo l'energia que desprèn cap a la mà esquerra.

Ara m'enfoco en aquesta darrera mà i visualitzo el que des d'aquest punt central s'emet cap a la mà dreta. Afino a percebre el que no veig, a escoltar el que no sento, a sentir la força del que no toco.

Amb aquesta disposició guanyada, premo [Mt 13, 1-23](#). M'aturo en la paràbola del camí. Potser em trasllada a algun camí transitat aquests dies. M'hi dispo tot entrant en la lectura d'Isaïes: oïdes, mirada, tacte... havent afinat a tancar uns sentits per obrir-ne d'altres, reprenc ara la paràbola (Mt 13,4-8). Afino a escoltar el que se m'hi diu.

Demano la gràcia de veure-hi, sentir-hi, entendre-hi. La demano amb el desig d'afinar. Recordo la disposició per percebre el que es mou entre les mans, aquell subtil contacte des de la distància. Quan se'm regala aquesta finor, em capbuso en la paràbola i tot d'una... veig el camí, sento caure una llavor, una altra, una altra... i fins afino entendre el que se m'hi proposa. Demano comprendre, demano arrelar endins, demano no deixar-me seduir per lluminàries fàtues... demano comprendre el propòsit de ser sembrada en bona terra. Des d'aquí, avaluo el camí de la darrera setmana. Em pregunto quina terra ha trepitjat, quin subsòl l'ha sostingut.

Aquí estoy, Señor,
arado de arriba abajo,
despojado de la vieja cosecha,
sin una sola hierba verde.

Aquí estoy, Señor,
la reja de hierro
me ha volteado
de dentro afuera
y ha sacado al aire
la entraña frágil
y la piedra dura.

Aquí estoy, Señor,
todo entero al sol que quema
y al rocío de la noche,
puro surco rajado,
herido de esperanza,
abierto para la nueva siembra.

Aquí estoy, Señor.

(B. González Buelta)

En el Parenostre
d'avui demano un cor
sensible, unes orelles
amatents, una mirada
atenta... no fos cas
que no arribés a
copsar la fondària del
subsòl que trepitjo.

"En qué tierra caí"